

Midnattsropet

Nr 5 - 1975 - årg. 15 - pris kr 1: 80

Maranata • Du vår Herre kom!

Utanför

lägret må hela brudeskaran stå...

Maranataungdomarna som inviterats släpptes inte fram i Kvällsöppet men de sjöng friskt ändå. Utanför. Här för biskop Ström.

I detta nr bl. a.:

Inomkyrkliga reaktioner mot
utomkyrkliga protestaktioner
övergick i ren hetsjakt på
religiösa minoriteter.

- massmedias roll ● polisen
- socialstyrelsen

Peder Blom i full färd med att sätta upp nya Maranata-skyltar utanför Storstugan på Nygatan i Örebro.

Åter- plantering i Örebro

— maranata-skylten
åter på plats

Rapport: Lars O. Andersson

— Församlingen skall återupprättas i all frimodighet, sade Arne Imsen under rekonstitutionsmötet i Örebro. Mötena hölls i Armétemplet på Storgatan — den lokal som härbärgerade den unga församlingen när väckelsen första gången svepte in över staden.

Sällan har väl en Maranataförsamling sjungit som den i Örebro första dagen i februari 1975. . . om väckelse mäts i decibell? Ja, då är det väckelse . . . skrev jag i mina anteckningar när väggarna formligen skalv till rytterna av "Vi äro kämpar". Så var det också en rekonstituerad och rehabiliterad församling som stämde upp.

Maranatafolket har sjungit förr, det är sant. Men glädjen har funnit sin resonans i de många smärtsamma upplevelser som måste tillskrivas denna föraktade minoritet.

Erfarenheter av en samlad religiös expertis som enhälligt konstaterat att alla väckelser redan har kommit. Att det inte finns plats för Maranata. Erfarenheter med det nya släkte av socionomer och kuratorer vars ord väger så tungt i nämnder på alla nivåer. Erfarenheter med TV-kameror och skjutjärns-skribenter i trons förlossningssalar.

Herran har bevarat sin hjord i tro och enfald. Och där ligger vår triumf. Nu tror vi inte att dessa funktionärer slutat att verka.

Säkert kommer de att finna varann, kuratorerna och pastorerna för att i humanismens namn söka komma till rätta med extremisterna. Men kom ihåg att när vi körde in i den stolta närkesmetropolen, som sett så många andliga rörelser födas, så ropade löpsedlarna om LSD över Örebro. I tidningarna kunde vi sedan läsa kusliga rapporter om skolungdomars erfarenheter med detta förödande gift.

Om Maranata inte får sitta på parkett i nämnder eller kyrkor finns det säkert en plats ute hos den förlorade generationen. Det är dags att välja sida enligt Uppenbarelseboken 18:4.

Själva rekonstitutionsmötet hölls på lördagseftermiddagen inför en stor skara närkesfolk samt vittnen från Stockholm, Västerås, Göteborg, Norrköping, Trollhättan m fl platser.

— Vi sjunger så vackert här att hjärta sluttes till hjärta, började Arne Imsen. Men jag har en känsla av att vi upplevt en 10-årsperiod där hjärta slitits från hjärta.

— Det var ju här vi började. I Armétemplet på Storgatan och ingen visste väl vad framtiden skulle bära i sitt sköte. Men idag tackar jag Gud för att han i alla strider bevarat oss ifrån bitterhet och negativism. Två ting som är livsfarliga för en andlig rörelse.

— Rekonstitutionsmöte — svårt ord, man måste nog vara andedöpt för att uttala det — har någon varit på ett sådant förr?

— Nu skall vi i alla fall ha ett. Församlingen skall upprättas med all frimodighet. Maranata-skyltarna skall åter upp i Örebro. (Rekonstitution — bygger enligt en latinsk ordbok på ordet constituo = plantera. Alltså återplantera).

För att lättare förstå sammanhanget vill jag läsa med er från Domarboken 6. Begynnelsen av befrielseverket. Ett bibelställe vi läste mycket i början.

— Ni förstår, kära vänner, säger Imsen. Väckelse förutsätter avfall. Han var sig ganska lik, Arne Imsen från förr. Förutom att han blivit morfar och farfar och fått läsglasögon.

— Men den rörelse är dödsdömd som fastnar i det negativa de tagit avstånd ifrån. Uppgåelsen med det förflutna måste vara fullständig så att vårt riktmärke blir konstruktivt. Och mera, vi måste själva kroppsliga detta nya som skall fram.

— I Domarboken 6:1—2 möter vi först avfallet och sedan förtrycket som följer. Israel tog skydd mot Midjan i bergens hålor, heter det. Vi möter idag en närmast komplexfylld kristenhet som söker skydd i etablissemangets hålor. Komplex från tidigare decenniernas förföljelser. När tron gått förlo-rad söker sig Guds folk alltid reträttplatser. Och här kommer ekumeniken in som det fria verkets allra största fiende genom tiderna. Beblandelsen, alliansen. Skökoväsendet.

Trots att kristenheten idag förfogar över enorma resurser — ekonomiska, tekniska, moraliska — är resultaten med evighetsvärde minimala. Vi ser hur fälten däribland vår ungdom skördas av andra krafter. Inte minst från radikalt politiskt håll. Dom 6:4.

Men stora skaror av kristna längtar att det skall bli som "förr". Men mina vänner det blir inte som förr förrän vi bryter upp. — Visst är det härligt att påminnas om pionj-erna. Tänk på Mangs möten under 30-talet. Eller Levi Pethrus. Vi tackar Gud för pionj-erna. Men vi måste få se pionjärenas Gud i nuet.

Många väntar på "den stora andeutgjutel-sen". Detta tal är ofta bedrägligt. Väckelse sker där du eller jag överlämnar oss åt Her-ren och det är oftast en process i det för-dolda.

Där får vi prova Herren enligt Dom. 6:37—40 och när provet är avlagt kommer ordern att bestorma otrons fästen som hind-rat uppenbarelsen. Men när Guds man Gi-deon gick tillrätta med dessa synliga uttryck för avfallet kommer makterna i rörelse. Man hade sånär mördat den man som skulle leda Israel ur förtrycket (6:27—30). Avguderiet i Israel var gammalt, invariant och tryggt! Så kommer mönstringen. Gud mobiliserar. Dom 7. Men som regel blir skaran oroväck-ande stor. En gallring blir nödvändig.

Rekonstitutionsmötet i Örebro slutade i tacksägelse och lovprisning. Ännu en seger för Guds verk!

I Norrköping har man inte gett upp hoppet

□ I Norrköping har man inte gett upp hoppet om Maranata. En handfull syskon har ståndaktigt kämpat och hållit ut; de har bedit sig igenom alla svårigheter som mött dem och framhållit Jesu eviga seger då satan försökt ödelägga Guds verk.

Vännerna har samlats till bönemöten, där man lyssnat på kassettbibelstudier av Arne Imsen. Det är Else-Britt Pettersson, Debora i Norrköping, som tagit initiativet till att genom dessa band låta vännerna få del av det urkristna Maranatabudskapet.

Så fann man då tiden mogen att in-bjuda Arne Imsen och en grupp ungdo-mar från Stockholm och Örebro till stor-möten. Och dessa möten bildar nu en start på ett fortsatt arbete i Norrköping.

— Vi har kommit för att stanna, sade Arne Imsen i första mötet. Han förkla-rade vidare att vännerna på platsen skulle få hjälp — så ofta det gavs till-fälle — från Maranataförsamlingarna i Stockholm och Örebro.

I sanning går Guds verk framåt. Guds församling tågar fram — hela landet li-ger nu framför oss! *Bmh*

Svärmare fega demoraliserade marscherar bort ur historien, undan uppdraget.

Men i vers 4 kap. 7 ser vi att folket ännu är för talrikt. Det blir en ny gallring. Vid käl-lan. Där avslöjas de som bär baalsdyrkan i sitt innersta väsen. De kastar sig ner och dricker hejdlöst och deras religiösa belast-ning avslöjas i en överraskande situation.

Vårt beteende vid källan vännar, avslöjar oss. Sättet på hur vi nalkas väckelsens in-nersta gudomliga flöden.

Väckelse är allvarligt. Det handlar om öd-mjukhet och överlåtelse. Gallringen kom-mer. Motiven provas obönhörligen.

Idag kallar Herren oss att ta itu med vår historiska uppgift. Vi har inga mönster att följa utanför Ordet. Vi åberopar ingen tradi-tion. Vi får ta ett steg i sänder i kraft och ljus av uppenbarelsen. Gideon var inte Israel. Och vi är heller inte kristenheten i Sverige.

Men liksom Gideon har vi en uppgift att leda folket rätt, både fromma och hedningar. Och i fråga om utkorelsen är det aldrig tal om massa. Det handlar om kvalitet och be-roendeskaper. Vi kan inte sätta vår tillit till stat eller subventioner. Var i Bibeln står det att en kristen måste leva i materiellt överflöd och s k trygghet? Vi måste gå en annan väg och lägga av allt som är oss till hinder. Och vad det är kommer Herren att visa oss. Han har resurser att väcka oss upp ur sömn och försoffning. Han som har frälst sitt folk i forna dar har lovat förlösa oss i härlighet — sin härlighet.

I och med det mötet var Maranataförsam-lingen i Örebro rekonstituerad. Och för-handlingsprogrammet klart uttryckt, eller hur.

Det blev många återblickar och även en del nostalgi i mötena som följde. Många frå-getecken som hopat sig under åren rätades ut.

— Nu ser jag Guds hand. Både i de tysta och stormiga åren, sade *Birgitta Johansson* från Trollhättan. Men visst har man undrat över alla kriser och splittringar.

Flera syskon trädde fram. *Jan Malm-ström* från Lilla Edet och *Else-Britt Petter-son* från Norrköping var överens om att segern ligger framför oss.

Till älstebröder i Maranataförsamlingen i Örebro föreslogs tre i anden unga män: *Axel R Olsson*, 77, *Per Arne Imsen*, 23 och nå-gonstans däremellan *Allan Person* från Kumla. Arne Imsen står en tid framåt som föreståndare. Bekräftelse härpå kommer att ske i kommande årsmöte.

I övrigt togs inga resolutioner. De fanns där ändå. Det blir så när församlingen lever i teokrati.

Lojalitet – till utplåning?

Av Arne Imsen

Många kristna tycks inte förstå att de genom utfall mot sådana marginella företeelser såsom t. ex. Guds Barn, skapar mentala förutsättningar för en ny lagstiftning, som begränsar den egna friheten.

Under de sista veckorna har vi i massmedia fått bevittna en rad angrepp på den rätts- och försvarslösa minoritet, som kallas Guds Barn. Jag vill inte här bemöta deras lära, därför att det är egentligen inte den som för oss är det allvarliga. Det är i stället vårt sätt att agera inför liknande rörelser som existerar.

Vi pekar på det vi kallar villfarelser och nämner Guds Barn eller Jehovas Vittnen som exempel. Det är en mycket ytlig betraktelse. Guds Barn och Jehovas Vittnen är det relativt enkelt att bemöta och avslöja med hjälp av Guds ord. De flesta är snart eniga om, var man skall placera dem. Reser vi oss däremot upp och förklarar att barndopet och konfirmationen immuniserar hundratusentals människor för evangelium, därför att det är en villfarelse, som skapats av sekulariserade teologer, får vi känna på motstånd. Ändock är sanningen den, att det ju är en försvinnande liten skara, som påverkas av Guds Barns viltsna förkunnelse, medan tusentals präster varje söndag sover ner hundratusentals människor, utan att någon på väckelsekrisen front protesterar.

Många kristna tycks inte förstå, att de genom utfall emot sådana marginella företeelser öppnar för en konflikt, som så småningom kommer att skapa mentala förutsättningar för en ny lagstiftning, som begränsar den egna friheten. Fienden kommer alltså att använda våra anklagelser till att i ett senare skede beskära våra egna möjligheter att predika evangelium. Det är ju satans metod att hela tiden få människor att stirra sig blinda på avarter och missbruk. Vår uppgift borde i stället vara att göra allt vad vi kan för att gå dessa människor till mötes.

Guds Barn har kommit till, därigenom att människor från början gjort en andlig erfarenhet, som radikaliserat dem. Då de kommit till kyrkorna, har de i stället mött en förfinad salongskristendom, som väckt deras förakt. Eftersom de inte haft någon hjälp eller vägledning, har de sedan överlämnats åt sig själva och sina problem. Så

har de blivit utstötta. Hur kan de kristna sedan två sina händer, som om de skulle vara oskyldiga? Huvudproblemet sitter i ljumheten och materialismen hos den stora hopen kristna.

Avvikelsen kristnad

Låt oss tänka oss situationen från en annan sida. Skulle vi använda proportionerligt samma utrymme för alla avvikelser och villfarande tendenser, som finns inom den officiella kristenheten, skulle man under ett år få ställa alla tidningar till förfogande, och utrymmet skulle ändå inte räcka. Det är ingen risk att så kommer att ske. En sida av avvikelsen är nämligen kristnad, och det ligger i sakens natur, att världen vill ha en kraftlös beaktelse utan konsekvenser för beaktannarna.

Problemet är egentligen vår egen ljumhet, feghet och lojhet. Hela världen är fylld av miljardier helveteskandidater. Frågan är, hur vi kan härda ut med att leva så tryggt och säkert som vi gör, när vi vet det. Hur kan vi vara så orkeslösa och tröga, när det gäller Guds verk?

Hur är det t. ex. med lärarna, som är ut och är in sitter vid en kateder med en skara barn framför sig? Vi kan undervisa dem i matematik och fysik och lära ut en hel massa om konungar och filosofer, om idéer och ideal. Men hur kan vi låta bli att vittna om Jesus? Vi vet, att om vi skulle öppna vår mun och säga vad vi innerst inne borde säga, så finns det risker att vi blir förtidspensionerade eller suspenderade. Vi väljer oftast hellre att vara lojala emot systemet, och så tiger vi ihjäl vårt andliga liv.

Hur länge skall vi tåla? Kan man acceptera att samhället kräver en lojalitet, som betyder praktiskt taget utplåning? Den troende sjuksystem fick inte säga någonting till patienten, som hade kommit fram till sista stationen och var på väg in i evigheten. Hennes uppgift var att vara hantlangare åt ett system, som skulle göra ingången till avgrunden så mjuk som möjligt. Därför stod sjuksköterskan redo att be-

döva och sänka alla sinnen ned i en slummer redan här. Sista stationen var ett sjukhus. Sista lotsen var en troende sjuksköterska, som i stället för ett ord om Jesus gav en morfinspruta.

Lojala mot systemet

O, vilket tåg utav människor, som på detta sätt har lotsats in i avgrunden. Det finns inga medikamenter som kan lindra smärtan eller vandan i helvetet. Hur vågar vi då expediera människor ifrån vår tillvaro in i evigheten utan att ha öppnat vår mun och sagt ett enda ord om Jesus? Den patient som vi drog på bår rakt igenom korridorer och kulvertar eller satt bredvid under nattliga timmar, då vi hade massor av chanser att vittna, den människan skall vi möta på andra sidan i ett annat sammanhang utan den kropp hon dolde oron i. Då skall vi blicka in i hennes inre och förstå att hon var fjättrad av satan. Vi hade Ordet och Namnet som kunde lösa henne, men vi teg lojalt emot systemet för att behålla vår lön och vårt arbete. Samtidigt kunde vi ändå attackera Guds Barn och Jehovas Vittnen och framställa oss själva som mönster på levande tro.

Tänk så långt bort vi har kommit från den verklighet vi egentligen borde leva i! Vi älskar den religiösa idyllen och tror att friheten innebär befrielse från alla konflikter. Det är fel. Jesus är den störste konfliktskaparen historien känner. Han stänger alla dörrar för sina lärjungar och gör klart för dem, att en lärjunge aldrig kan räkna med att göra karriär, bli rik på jorden eller räkna med att få politiska eller andra maktinstrument i sina händer. Han kan aldrig räkna med att få någon djupare social trygghet.

En kristen har en trygghet av en helt annan karaktär. Hans mål är utomvärldsligt. Den kristne är förlorad för världen men vunnit för Gud. Därför måste den som vill vinna sitt liv, mista det. Men den som mister sitt liv för Jesu skull, han skall vinna det.

**aktuellare
än någonsin
Samhället
kyrkorna
och väckelse-
rörelserna
förr och nu
Kristen kamp. LÄS!
Vår-
pris 14: 50**

inkl. moms.

Sänd mig mot postförskott
.... ex Fruktad frihet

Namn:

Bostad:

Postnr, adr.:

MR-Förl. Box 344
101 24 Stockholm

Dagbok från BRASILLEN

Då Ernst kom hem från att ha varit och hjälpt till med undervisningen i ett ganska nytt arbete, sade han: "Du har inbjudan att komma dit i morgon, för att på eftermiddagen hjälpa till med ett möte för syst-rar och att vara med i mötet där på kväl-len. Och jag har lovat att du kommer dit då."

Klockan nio nästa dag bar det iväg med buss, för tre timmars resa, till staden Pou-so Alegre i staten Minas Gerais.

Det efterlängtrade och välbehövliga regnet hade förvandlat den förut så dam-miga och torra naturen och luften till väl-doftande, frisk och ny grönska, med vack-ra vyer och ren och behaglig luft.

Förberedelserna för ris-, bön- och majs-odlingarna var i full gång, Bönor, som är brasilianarnas viktigaste näring, och finns på bordet en till två gånger dagligen, skör-das två gånger om året. På ett ställe såg jag plögen föras av åtta par oxar.

Snart lämnade vi staten Sao Paulo, med dess rika grönsaks- och fruktodlingar, och man märkte snart att jordbruksnäringen var en annan i Minas Gerais. Den sist-nämnda staten är nämligen känd, förutom för sina stora kaffeodlingar, för mjölkko-och oxuppfödning.

Brasilianarna tycker om att resa, och alla i bussen var glada, pratsamma och avslappade, alla utom kvinnan som satt bredvid mig. Hon tyckte att det dröjde för länge innan hon fick tillbaks växeln på femtio gruseiros, då hon köpte biljett. Jag försökte att lugna henne med att jag tred-de den kom så fort mannen fått ihop den summan. Men för säkerhets skull lånade hon, av en bekant, jämna pengar till sin biljett, och bytte tillbaka sin femtiolapp.

En arbetare i "Brasil Para Cristo" kom in i bussen och hälsade med "Herrens Frid!" och "God resa!" och undrade vart jag skulle ställa färden. Han skulle ha möte och leda brödsbrytelse med en grupp vän-

ner, som bodde högt uppe på ett berg. Se-nare fick jag höra att efter tre dagars vän-tan där, måste han vända om hem med oförrättat ärende, då det för det myckna regnets och de dåliga vägarnas skull, var omöjligt att samla folket.

Då jag kom fram till Pouso Alegre, en stor fin stad, bjöds jag på den sedvanliga nationalrätten, ris, bönor och biff med sal-lad.

Möteslokalen var den enklast möjliga. Det var ett stort, ganska ruckligt garage. Omkring åttio personer var samlade, en del av dem nyfrälsta. En del var ofrälsta vilka, de flesta av dem, ville ha förbön för sina sjukdomar. Flera var besatta av onda andar. De flesta av dessa onda andar nekade först, under höga rop och starkt motstånd att lämna sina boningar, då de fick befallning att göra detta.

Vi sjöng, gång på gång: "Livet, livet, livet är Jesus." Jag talade om Joh. 10:10: "Tjuven kommer allenast för att stjäla, slakta och förgöra. Jag har kommit för att de skola hava liv och övernog."

Vänner, vi behöver Edra förböner extra mycket nu! Ernst och jag har nämligen fått förtroendet att hjälpa till med undervisningen, i Guds Ord, i detta arbete.

Det går verkligen inte av bara farten att arbeta i Brasilien idag, då det allmänna kristna läget är svagt. Det är en allmän förvirring och blandning av spiritism, katoli-cism och fariseism.

Bed allvarligt att Herren, i sin nåd, sän-der en ny väckelse över Brasilien!

På kvällsmötet var det ungefär samma antal vänner samlade, men en mera blan-dad skara av män och kvinnor. Mötet var upplagt på ungefär samma sätt som på ef-termiddagen. En nyfrälst syster kom med ett helgon av sten, som hon ville ha hjälp med att få krossat.

Hon hade mött Jesus, Han som allena är värd att prisas och hyllas!

Doris Högländer

Information · undervisning

PROVPRENUMERERA

**på Midnattsropet
5 nr för 5 kr**

Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma

Jag utnyttjar ert specialerbjudande och prenu-mererar på 5 nr för 5 kr. (Betalar när inb.-kortet kommer.)

Namn
Bostad
Postnr, adr.
Tel. /

Guds fullkomliga vilja

Predikan av
Arne Imsen

Det mest naturliga, mänskliga och medmänskliga är att komma in i Guds fullkomliga vilja. Där är man totalt demaskerad. Inför Gud kan man inte kamouflera något. Man har blivit försonad med Gud och får frimodighet och kan ha frimodighet inför både demoner och människor. Då blir man inte högmodig eller tuff, utan frimodig.

Bibeltexten:

Så kommo nu hans moder och hans bröder; och de stannade därutanför och sände bud in till honom för att kalla honom ut. Och mycket folk satt där omkring honom och man sade till honom: "Se, din moder och dina bröder stå härutanför och fråga efter dig." Då svarade han dem och sade: "Vilken är min moder, och vilka äro mina bröder? Och han såg sig omkring på dem som sutto där runt omkring honom, och han sade: "Se, här är min moder, och här äro mina bröder! Den som gör Guds vilja, den är min broder och min syster och min moder."

Mark. 3:31—35

De flesta människorna nöjer sig med att komma in i Guds tillåtna vilja. Men ett faktum är att den helige Ande förvisso icke är nöjd med att vi kommer in i Guds tillåtna vilja. Anden vill att vi skall komma in i Guds välbehagliga och fullkomliga vilja.

Om Guds tillåtna vilja kan vi läsa på många ställen i skriften. Vi ser människor som har diskuterat med Gud. De har på ett eller annat sätt vikit av vägen utan att för den skull vara i totalt mörker. Det gäller profeter, präster och hela nationer. Vi har ett skolexempel på detta i profeten Bileam som på mer än ett sätt är en märklig gestalt. Bileam var kolossalt öppen för den profetiska anden, och kunde förmedla

profetiska budskap. Men det fanns något som inte var riktigt bra i hans liv. Han ägde gåvor, men saknade frukt, och därför blev någonting i hans liv orent. Vi kan läsa om honom i Upp. 2:14: "Men jag har något litet emot dig: du har hos dig några som hålla fast vid Balaams lära, hans som lärde Balak, huru han skulle lägga en stötesten till fall för Israels barn, så att de skulle äta kött från avgudaoffer och bedriva otukt." Han lärde Balak, en hednisk konung, hur han på bästa sätt skulle förföra Israels folk. I Juda brev läser vi i vers 11: "Ve dem! De hava trätt in på Kains väg, de hava för löns skull störtat sig i Balaams villfarelse och hava gått förlorade till följd av en gensträvighet lik Koras." I 2 Petr. 2 möter vi detta uttalande: "De hava övergivit den raka vägen och kommit vilse genom att efterfölja Balaam, Beors son, på hans väg, Denne åträdde ju att vinna lön genom orättfärdighet; men han blev tillrättavisd för sin överträdelse: en stum arbetsåsninna begynte tala med människoröst och hindrade profeten i hans galenskap."

Balaam var egentligen en fallen man, och ändå var han använd av Gud, därför att fallet inte hade nått sin mognad. Det finns ett område inom vilket vi rör oss. Ena gränsen är åt världen och den makt som är verksam och rådande i världen. Vi kan röra oss i gränstrakterna och influeras av världsanden. Ibland märkligt, andra gånger mera påtagligt. Det är inte alltid farligt om vi är vakna över det, men på de punkter vi är vakna är inte faran störst,

utan faran är där vi successivt anammar ett världsligt beteende. Vi håller oss inom gudsrikets områden, men har ändå anammat något av världens ande och väsende. Så har vi kanske skapat ett livsmönster som inte är helt i överensstämmelse med Guds vilja. Men delvis. Det utvecklas, och kulminerar så småningom i att den ena eller andra makten får det totala herravärdet över oss. Då hamnar vi antingen i totalt mörker eller omvänder oss och upplever nåd.

In i Guds vilja

Det finns en annan diametralt motsatt gräns. Där är det inte frågan om att närma sig världen, utan att tränga sig in i Guds fullkomliga vilja, och bli förtrogen med den. Denna process är fantastiskt underbar, ty den leder till frukt. Det är då inte bara frågan om att använda gåvorna, att bli välsignad eller vara till välsignelse en och annan gång, utan det är frågan om *frukt*. Skall man bedöma ett verk och en individ, får man inte döma efter profetior. Man kan bedöma en profetia utifrån det som sägs, men aldrig en person. Jesus säger: Av frukten skolen I känna dem. Den människa som överlämnar sig åt Gud kommer att göra Guds vilja. Inte bara tala om den och peka på den. Han kommer att GÖRA Guds vilja. Det är frukten.

Denna världens ande kan gripa en hel församling så att man strävar att bli allt mera lik sin omgivning. Det är allvarligt då nyckelpositionerna i Guds rike blir intagna av världens ande.

Vi har ett exempel på detta i Israels historia. De kände sig osäkra och otrygga. Det var någonting de menade sig sakna och trodde sig behöva. De bad profeten: Giv oss en konung; därför att de ville vara lika alla andra folk. Om vi eftersträvar inomvärldslig jordisk effektivitet och makt, kan vi handla som världen gör, men om vi vill vara ett Guds folk är vi underkastade helt andra lagar. Gud är nämligen angelägen om att visa att han kan leda sitt folk med medel som han själv väljer. Gud ville säga sitt folk att de behövde icke i första hand en jordisk ledare lik alla andra folk, utan Gud. Det måste bli klart för oss att vi inte först och främst behöver mänskliga eller jordiska maktmedel. *Vi behöver Gud*, vi behöver hans ledning och kraft. Han ödmjukar sig så att han är redo ta itu med våra enkla små angelägenheter, bara vi är angelägna om att komma in i hans fullkomliga vilja.

Ju närmare vi kommer gränsen till världen, dess fler ledare behöver vi, och ju mera komplicerat blir livet. Då måste vi plocka upp mönster, idéer och medel från omgivningen. Allting är komplicerat och onormalt i världen, men då vi börjar söka Guds vilja och blir förtrogen med den, upptäcker vi det märkliga; att livet ter sig mindre komplicerat. Då behövs det otroligt litet mänskliga maktmedel, därför att Gud själv tar hand om och löser våra problem.

Israel började handla och tänka som de omgivande folken. De valde och smorde Saul åt sig som konung. Han blev begärd av människor och smord för en uppgift som var fullständigt omöjlig. Det som bör-

jade så lovande slutade i en fruktansvärd tragedi.

Det finns en väsentlig skillnad på Saul och David. Saul blev uttagen av människor på människors krav. David blev uttagen av Gud. Gud tar ut sina tjänare efter sina egna planer utan att ha val. Han frågar icke människor till råds. Han har helt andra metoder för sin utväljelse och utkorelse än det människor har. Då Saul blev uttagen hade man idealet av den konung man ville ha från omgivningen. Det var Guds *tillåtna* vilja, men verkligen inte Guds välbehagliga och fullkomliga vilja.

Också Samuel höll på att begå ett misstag. Han hade varit med och smort Saul, och hade bilden av den förutvarande konungen, den av människor begärde, klar för sig. Saul var huvudet högre än alla. David var minst, och han var inte ens närvarande när fadern presenterade sina sönder för Samuel.

Att bli sant mänsklig

Målet för oss måste vara att komma in i Guds fullkomliga vilja. Vi är inte nöjda med mindre. Vi skall inte vara innanför området av det vi kallar för Guds tillåtna vilja. Där gör man visserligen stundtals vissa andliga erfarenheter, men ändå inte i överensstämmelse med Guds *fullkomliga* vilja.

När vi talar om Guds vilja anlägger vi oftast felaktiga synpunkter och attityder, som om Guds fullkomliga vilja vore något mystiskt och speciellt märkvärdigt. Egentligen är det mest naturliga att göra Guds vilja. Ju längre bort vi kommer från Guds vilja, desto onaturligare blir allting. Att

göra Guds vilja är inte bara det riktiga, utan också det mest mänskliga.

Det finns en makt som påverkar oss. Den andemakten är rebellisk emot allt som hör Guds rike till. Lyckas den inte göra oss till gudsfiender så att vi blir riktiga hedningar, så vill den göra oss religiösa. På ett eller annat sätt vill den ha oss bort ifrån centrum till att bli något annat än Gud vill med oss. Satan inbillar oss att det är för ansträngande och för högt och omöjligt att komma in i Guds vilja. Han vill föra fram alternativ till det som är Guds fullkomliga vilja. Vi tycker att det låter bättre, riktigare och många gånger också förnuftigare. Så håller vi på att dividera och resonera och kompromissar och får en religiös mixtur som passar oss. Jag har aldrig sett en normal, naturlig människa vara religiös. Ingenting är så onaturligt som att vara ogudaktig. Hedningen i sin förnekelse är en förljugen och beklagansvärd stackare, men den religiöse har det ännu mycket värre. Han är förljugen i dubbel mening, därför att hedningen som förnekar Gud har i alla fall sagt nej till allt som har med honom att göra. Men den religiösa som bejakar Gud och försöker på sidan av Guds vilja skapa ett livsmönster är en kvalificerad dåre.

Det mest naturliga, mänskliga och medmänskliga är att komma in i Guds fullkomliga vilja. Där är man totalt demaskerad. Inför Gud kan man inte kamouflera något. Man har blivit försonad med Gud och får frimodighet och kan ha frimodighet inför både demoner och människor. Då blir man inte högmodig eller tuff, utan frimodig och ödmjuk. *Forts. nästa nummer*

Ny predikan varje månad på kassett

PRENUMERERA PÅ MÅNADENS KASSETT
Bibelstudium av Arne Imsen
Pris 15:— inkl moms plus postförskottsavgiften
Enstaka band 18:—

Februari:
KÖTTETS GÄRNINGAR — ANDENS FRUKT

Sänd mig mot postförskott följande kassettband:

Januari:
VÄCKELSE — ännu en gång

December:
DEN HELIGE ANDE I URTID OCH NUTID

November:
HUR ARBETAR DEN ONDA ANDEVÄRLDEN?

Oktober:
TRE EPOKER I DEN URKRISTNA FÖRSAMLINGEN

September:
JAG SKALL GÖRA ER TILL MÄNNISKOFISKARE.

Augusti:
ÄR DÅ KRISTUS DELAD?

Juli:
ALLTING GEMENSAMT.

☐ Jag vill bli kassettprenumerant. (Prenumeration gäller tills uppsägning sker).

Namn:.....
Bostad:.....
Postnr:.....
Postadr:.....

Bakgrund

● I början på februari uppmärksammas den religiösa minoritetsgruppen Guds Barn i samtliga massmedia. I stort uppslagna och närgångna reportage skildras ungdomarnas leverne i storfamiljen på Drottninggatan i Stockholm.

Den kristna tidningen Dagen är med i avslöjandena.

● Någon vecka senare ställer Arne Imsen i en predikan på Gamla Bro det han kallar hetsen mot Guds Barn — även från kristet håll — i proportion till de livsviktiga frågor som borde sysselsätta kristenheten i dagens Sverige.

— Vårt problem är inte fanatismen utan ljumheten.

— De kristna i hetsjakten borde tänka på att de kan provocera fram andra och starkare krafter, sade han.

● Samma vecka: Imsen inbjuds att debattera en skrivelse från Socialstyrelsen i TV-programmet Kvällsöppet. Skrivelsen är en uppmaning till överläkarna vid landets samtliga mentalsjukhus att rapportera de fall där psykiska störningar kan härledas till religiösa, fanatiska sekter.

● Imsens predikan trycks och distribueras i spontana aktioner utanför kyrkorna i Stockholm.

Arne Imsen varnas personligen av Stanley Sjöberg om att Maranata skall avslöjas inför svenska folket.

● Fanatismen bland religiösa småsektor tas upp i TV-programmet Mot väggen. En professor i panelen söker förklara problemen utifrån sociologiska och historiska synpunkter. Men varken programledaren S Öholm eller pastor Sjöberg står att hejda. Fanatismen, inte minst den från Maranata, bland sekterna är samhällsfientlig. Så kopplas Maranatafolket samman med hela floran av religiösa extremister och dess olika aktiviteter.

● Tidningen Dagen spinner på samma tema i artikeln Våld utanför kyrkorna, onsdag 26/3 -75.

Fanatism

● Stanley Sjöberg i huvudrollen på Karisma -74 i Umeå tolkar Michael Harper, anglikansk karismatiker. Med sina breda internationella kontakter har Sjöberg blivit något av samlande kraft inte bara inom den karismatiska rörelsen i Sverige utan även när det gäller Jesusrörelsen. Enligt ett uttalande i TV-programmet Mot väggen var han också en av de första som introducerade Guds Barn här i landet. Några från panelen i nämnda program ser vi i bakgrunden här på bilden; från höger kontraktsprosten Grape och Lisa Tegby. Pastor Sjöberg är känd för sin vurm för religionsfrihet i öststaterna. Men hur är det med religionsfriheten i Klarakvarteren?

Hur kunde det hända? Mitt i det sömniga och väletablerade frikyrkosverige uppstår en formidabel hetsjakt från kristet håll på små och i sammanhanget betydelselösa minoriteter.

Det var huvudfrågan vid två mycket välbesökta informationsmöten i Brosalen i Stockholm.

Själva formen med information vittnestribunal bön och lovsång måste betraktas som ett nytt och friskt inslag i Stockholms frikyrkoliv. Här nedan följer ett sammandrag av vad som sades.

I TV-programmet Mot väggen nyligen riktades en rad anklagelser mot Arne Imsen och Maranata i Stockholm, för att vara samhällsfientlig och hätsk. Det var paneldeltagaren och pastorn Stanley Sjöberg som, assisterad av programledaren Siewert Öholm i Umeå, passade på att uttala sin djupa avsky för Guds Barn, vänsterextremistiska rörelser, mormoner, Jehovas Vitt-

nen och Maranata. I programmet medverkade även representanter från kyrka och frikyrka. Ingen av dem som var föremål för debatten var dock närvarande och kunde gå i svaromål.

TV-programmet var egentligen tänkt som en uppföljning av ett tidigare program om den lilla gruppen Guds Barn, som då ganska närgånget hade blivit synad i sömmarna. Stämningen var vid tillfället ganska spänd, därför att kvällspressen även hakat på och smällt upp stora löpsedelsrubriker om Guds Barn.

Socialstyrelsen kom i sammanhanget även ut med en skrivelse, som var en fråga till landets alla psykiatriska kliniker vad man kände till av sjukdomsfall, som kunde härledas till vissa religiösa rörelers verksamhet. TV i Umeå såg sin chans och ställde i programmet Mot väggen frågan till en panel: Är religiös fanatism farlig?

Det var alltså Guds Barn man skulle behandla, då Stanley Sjöberg i programmet

är den verkligen kristen- hetens problem idag?

● — Gud ge oss två starka väckelseförsamlingar i City, bad *Arne Imsen* under informationsmötet i Brosalen. Mötet, som var helt fritt från revanschstämningar, präglades fastmer av en profetisk atmosfär.

— Vi måste komma underfund med orsaken till de nu så hårt angripna gruppernas uppkomst, sade han bl. a. — Och då måste vi söka svaret i vår d. v. s. de kristnas benägenhet att förborgerligas.

— Är det någon som tar reda på hur många offren blir av de hatkampanjer vi bevittnat den senaste tiden.

— Det borde ju vara en huvuduppgift för själavårdare och predikanter.

plötsligt gick till angrepp och anklagade Maranata och Arne Imsen för att vara samhällsfientlig och hätsk i de flygblad man börjat dela ut utanför ett antal kyrkor i Stockholm.

— De vanställer ju hela evangeliet med krav och hat, sade Stanley Sjöberg. Vi får inte vara för toleranta, när vi talar om de här grupperna.

Han fick medhåll av TV-journalisten *Karl-Axel Sjöblom*, som tyckte att de borde kallas Djävulens barn.

Arne Imsen, föreståndaren för Maranata-församlingen i Stockholm, var på bibelskola i Gjøvik i Norge, då han såg programmet sändas. Han återvände till Stockholm och annonserade mötet: Maranata, Guds Barn och fanatism.

— Det som nu har skett, ger oss anledning träda fram på ett annat sätt än tidigare, mycket öppet och rakt på sak, sade han.

— Jag tycker det är genant att vårt sam-

hälle skall använda maktapparaten på det sätt man nu gör mot små religiösa grupper, vilka måste betraktas enbart som helt marginella företeelser.

— Här anställs en formlig hetsjakt mot enskilda individer och företeelser mitt under det att samhället stolt yvas över sin pluralitet. Det finns andra och mycket klokare metoder att komma tillrätta med det man anser fel.

Hetsens offer — och ljumhetens

— Man glömmar vanligtvis, att de som drabbas av uppmärksamheten utsättes för psykiska skadeverkningar av långt allvarigare art, genom den auktoriserade förföljelse uppmärksamheten utlöser. Man skapar svårigheter för barnen, som blir psykade och mobbade i skolorna. Det är märkligt att de reaktionerna aldrig blir föremål för någon undersökning från samhällets sida.

— Det är allvarligt när samhället reagerar

som det gör, men det är dock långt allvarligare när kristna ledare kopplar på och engagerar sig i samma klappjakt för att utpeka syndabockar. Är det någonting man borde avslöja, så är det i varje fall inte utanför våra egna led. Det finns mycket allvarligare missförhållanden på närmare håll att ta itu med. Låt oss gå tillrätta med de missförhållanden som orsakat de extremistiska rörelserna, så kommer också problemen med dessa rörelser att lösa sig på ett naturligt sätt.

— Vi ser synnerligen seriöst på dessa frågor. Det finns ingenting av samhällsförakt i det vi säger. Tvärtom vill vi vara med och utifrån våra egna förutsättningar skapa en miljö, som gör det möjligt för religiösa minoriteter att också existera.

— Det är inte fanatism som är problemet för svensk kristenhet, utan ljumheten och rationalismen. Skulle vi räkna offren för vad det fört med sig skulle vi få tala om människor i hundratusental. Hur många har inte blivit så etablerade och anpassade till sin omgivning att man förlorat sin kristna identitet?

Vad läser läsarna?

— All den förföriska litteratur, som kommit ut på de kristna förlagen har systematiskt underminerat tron och banat väg för ett synsätt, handlingsätt, tänkesätt och en livsstil, som står i fullständig opposition till pionjärgenerationens upplevelser och förkunnelse. Förlusten av tron och en brinnande ande är mycket allvarligare än något annat.

— Se på den kristna samfundspressen! Vad representerar den idag? Förmedlar inte den kanske ett långt farligare otrosgift, som vi kanske åter varje vecka utan att vi ens märker det. Efter en liten tid har vi blivit helt förvandlade av litteraturen till vanmäktiga och vantroende ljumma kristna. Det är jämförelsevis liten fara med de skrifter, som getts ut av Guds Barn och Jehovas Vittnen.

— Vad har man gjort med kritiken? Är det inte dags nu att ta upp problematiken kring frågorna om ekumeniken, kommersialismen, kulturengagemanget, skolmiljön, fackföreningen, samhällsengagemanget och politiken? Vad säger Guds ord egentligen i fråga om dopet, andedopet, församlingen och Jesu tillkommelse?

— Jag reagerar över den fruktansvärda passivitet och nästan renodlade cynism, som vi möter i alltför stor utsträckning ibland oss. När vi ser en värld som håller på att gå under, då sysslar vi med oväsentligheter och

forts. nästa sida

Polischock mot församlingshem

glömmer det som är viktigast. Vi måste ge människorna Guds ord, och vi måste göra det med livet som insats. Om den naturliga plattformen för dessa frågor då är stängd, får vi ta de exklusiva åtgärder, som situationen kräver! Därmed har jag sagt att aktionerna inte kommer att sluta. Om vi lyckas eller inte får historien avgöra.

Myndighet i trosfrågor?

På ett nytt möte några dagar senare fortsatte Arne Imsen att utveckla ämnet ytterligare. Mötet var annonserat: Inför TV-domen. Djävulens eller Guds barn? Blint hat eller revolutionär kärlek? Anarkism eller idealism? Maranataungdom utanför kyrkorna. Vad hände? Vittnestribunal. Kom och hör vår och andras mening. Kristna från alla läger med ledare inbjudes!

Arne Imsen började med att göra en historisk översikt för att ge en förklaring till vad som nu håller på att ske. Därmed tog han först upp skrivelsen, som i dagarna gått ut från Socialstyrelsen.

— Det är klart att när Socialstyrelsen går ut med en sådan skrivelse, så blir de som utpekade intressanta som nyhetsobjekt. Det skall då inte särskilt mycket till för att människors inneboende aggressioner frigöres i en regelrätt förföljelse. Värst drabbas barnen, som ju är helt oskyldiga.

För tio år sedan kom Socialstyrelsen ut med en liknande skrivelse. Det gällde då exotiska väckelsemöten, som man varnade för. Man ville förbjuda barn under 16 år att vistas på Maranatas och liknande rörelser möten. Det fick dock inte den effekt man önskat, utan fler barn än någonsin gick till mötena.

— Skrivelsen åstadkom ett resultat. Idag är vi avtrubbade och reagerar inte som vi borde göra. Psykologiskt har gränserna flyttats. Vi borde ha rest oss upp och som en man påpekat att Socialstyrelsen på nytt trampar på religionsfrihetens område och gör sig skyldig till religiöst kvacksalveri. Socialstyrelsen är inte den myndighet som skall ta ställning i trosfrågor.

I Norge inträffade för något år sedan ett fall som skildrades i hela den norska pressen, berättade Imsen. En liten pojke som varit på medicinsk undersökning fick av en läkare remiss till sjukhus.

Föräldrarna vägrade dock låta honom undersökas och höll honom undan. Man ville lägga fram saken för Gud. Då koplades både barnavårdsnämnd och polis in för att föra honom till sjukhus. Föräldrarna ställdes inför rätta, men det slutade med att barnavårdsnämnden fick retirera och

föräldrarna fick använda de metoder de ansåg riktiga.

— Händelsen gick dock inte spårlost förbi. I programmet Sommarkväll tog TV upp frågan inför hela svenska folket och frågan ställdes till oss, hur vi skulle göra med våra barn. Genom en psykologisk sideeffekt flyttades därmed gränserna ytterligare. Och detta är inga isolerade företeelser. I morgon gäller de andra och större grupper.

— Dessa små grupper har väldigt små möjligheter att komma till tals. Alla kanaler är stängda, och om de någon gång får träda fram, misshandlas de på något sätt. Kvällsöppet i TV nyligen är bara ett exempel på mentaliteten.

Till programmet Kvällsöppet inviterades Arne Imsen för att göra ett uttalande. Han meddelade att han var villig att ställa upp på villkor att några av ungdomarna skulle få framföra en sång i programmet. Man gav klarsignal, programmet började men avbröts ganska snart utan att ungdomarna fått sjunga.

— Att ungdomarna inte fick sjunga var kanske ingen större katastrof. Metoden mot oss visade dock ett djupt förakt för en liten minoritet, tyvärr inte någon engångsföreteelse.

Arne Imsen berättade då, att några veckor före Kvällsöppetprogrammet hade Aftonbladet inne en artikel, om två pojkar som kommit till Gamla Bro och stannat. Man påstod i artikeln sedan, att pojkarna blivit utkastade, för att de inte velat bli frälsta.

— Det fanns knappast ett sant påstående i hela artikeln. Jag ansåg det dock meningslöst att dementera, eftersom andras ord ändå skulle komma att läggas i min mun. Resultatet är ändå alltid, att den bild massmedia först ger sitter kvar i människornas sinnen, vilket i sin tur ganska snart visar sig i nya underliga händelser.

Brand på Gamla Bro

Några dagar efter Aftonbladets artikel upptäckte en person på natten att det brann i väggen mot gårdshuset till Gamla Bro. Elden var anlagd.

— Personligen tror jag att den var avsedd för oss. Det är livsfarligt att öppna några som helst ventiler för det ackumulerade främlingshatet som Aftonbladet omedvetet gjorde.

Sideeffekterna var många fler. Strax efter branden ringde det på dörren till Gamla Bro tidigt en morgon. Utanför stod två civilklädda poliser och bad att få bli insläppta. När dörren öppnades, uppenbar-

Forts. sid. 14

Informationsmötet i Brosalen hade också en vittnestribunal och i utskriften som följer kan du pröva ungdomarnas uttalanden ord för ord. Men observera att aktionerna utanför kyrkorna rör sig om spontana och enskilda initiativ. De hävdar också att de inte kommer att upphöra med sin verksamhet.

Aktionerna utanför kyrkorna genomfördes av några ungdomar från Maranataförsamlingen. Första gången det skedde var redan för tre år sedan. Då skrev *Gustaf Jilker* en traktat och delade ut framför ingången till kyrkorna. Arne Imsen ställde några frågor till honom.

Arne I: Är det sant som det påstås att ni är fientligt inställda till samhället?

Gustaf J: Nej, absolut inte. Vad vi velat göra är bara att väcka frågan *hur* samhället borde se ut. Vi vill bygga upp ett mänskligt samhälle som alla skall kunna leva i. Vårt samhälle har det urkristna församlingsidealet som grund.

Arne I: Är du fientligt inställd till kyrkorna och samfunden då?

Gustaf J: Man måste skilja mellan människorna och systemen. Jag älskar alla Guds barn. Kyrkosystemen däremot har med historien och traditionen att göra och måste slås sönder för att individerna skall kunna räddas. Traditioner och organisationer har många gånger gjort det alltför lätt för oss att slå oss till ro och glömma vår omvärld. Alternativet heter urkristet församlingsliv, där livet regleras genom Andens lagar.

Arne I: Vilka frågor är det då som du har känt vara så angelägna, att du måste använda en sådan metod att nå människorna?

Gustaf J: Det är frågor som berör alla områden i vårt liv. Det gäller frågor om t. ex. ekumeniken, vårt samhällsengagemang och vår ställning till krigsväsendet. Det gäller också frågor om dop, andedop, helgelse och församlingsliv. I alla dessa ting har det på senare tid skett allvarliga förändringar i kyrkornas förkunnelse. Därför måste vi nu som aldrig förr vara med och peka på vad Guds ord verkligen säger i dessa frågor, där bibelord får förklara bibelord.

Arne I: Har du haft dåligt samvete för det du har gjort?

Gustaf J: Nej. Jag har inga illasinnade motiv. Vi kan ju även se i bibeln, hur man vid vissa tillfällen gick rakt in i synagogorna och förkunnade Guds ord. Det var inte den judiska läran man förkunnade, utan vad Jesus hade sagt.

Arne I: Så du menar att kyrkan egentligen är ett missionsfält?

Arne Imsen frågar flyg- bladsaktivisterna

Är kyrkorna ett missions fält?

— Vad skall man göra när alla andra kanaler är blockerade? frågar Gustaf Jillker från MR:s red. Jillker var en av initiativtagarna till den här typen av förkunnelse; att dela ut flygblad utanför kyrkorna.

Gustaf J: Ja, det tror jag.

Arne I: Tänker du fortsätta på det här sättet?

Gustaf J: Helst av allt skulle jag vilja slippa stå utanför kyrkorna. Men vad skall man göra, när alla andra kanaler för budskapet är stängda! Man är tvingad att använda de få möjligheter som finns.

Den traktat som väckte sådan uppståndelse nu på senare tid och som Stanley Sjöberg tog upp i TV var sammansatt av *Dag Blomqvist*. Arne Imsen frågade honom varför han gjorde den.

Dag B: När jag läste boken *Den tredje reformationen*, började jag fråga mig, var vi hade den sanna kyrkan idag egentligen. Vad är det som har förändrats, eftersom välsignelserna tycks rinna bort någonstans? Sticker vi kanske under stol med de sanningar vi har? Vågar vi inte praktisera det vi predikar? Efter det att Arne Imsen hade haft ett bibelstudium en natt i de här frågorna, skrev jag traktaten.

Arne I: Tycker du inte att du har handlat fel?

Dag B: Nej, jag har känt kallelse att gå.

En av traktatudelarna var *Stina Fridolfsson*. Arne Imsen frågade henne varför hon varit med.

Stina F: Vi måste ju nå människorna till varje pris. Fast särskilt utanför kyrkorna är man dock väldigt oförstående. Man tycker inte att vi skall stå där.

Dag Blomqvist har tryckt och distribuerat den omdiskuterade traktaten som vill väcka frågorna kring en kristens engagemang i samhället. Det gäller värnplikt, skatter, fackförening m m.

Mesta delen av sin tid har dock vår broder vistats utanför nöjesetablissemang men han menar att mottagandet utanför kyrkorna har varit det samma med polis-ingripanden och fysiskt våld.

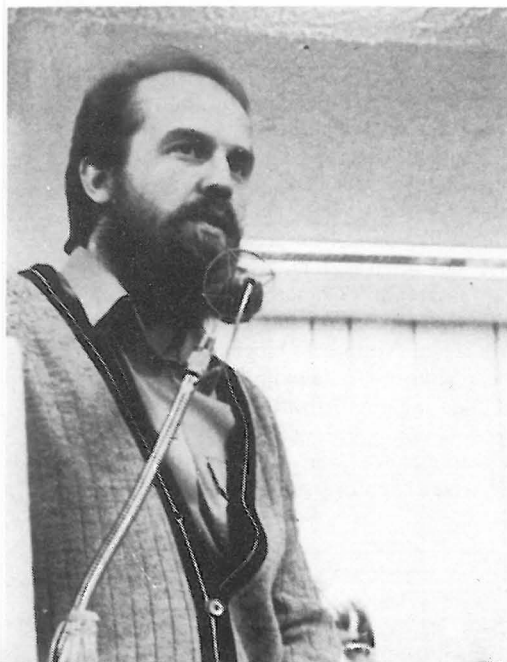
Arne I: Hade det inte varit bättre, att du stannat kvar i Bibeltrogna Vänner, varifrån du kommer, och påverkat samfundet inifrån?

Stina F: Jag är tacksam till Gud, att jag blev löst från det systemet. Ta bara en sådan sak som dopet. Jag är lutherskt fostrad, varför frågan om dopet ligger nära till hands för mig. Luther lade sådan frälsande betydelse i dopet att varje spädbarn som inte är döpt går förlorat. Den som sitter fast i den dopsteologin har ingen möjlighet att uppleva Jesu försoning till fullo. Han får aldrig någon möjlighet att uppleva uppståndelsekraften. Bara att förklara detta är skäl nog att ställa sig utanför kyrkorna. Människorna måste få ett radikalt evangelium.

Arne I: Så du menar att det är tid att skärpa omvändelsebudskapet?

Stina F: Absolut, annars går vi förlorade hela bunten.

**Materialet
sammanställt
av Lars Andersson
och Gustaf Jillker**

Thai Kim — ung kines på Gamla Bro vittnar om sin omvändelse

Malaysia ligger på en landtunga söder om Vietnam Laos och Kambodja ner mot Indonesiska öarna. Ett land vi mer sällan hör talas och som tillhörde Brittiska samväldet fram till 1957. Det religiösa livet domineras helt av buddismen och muhammedanismen även om det sedan slutet av förra seklet finns kristna missionsskolor.

Phua Thai Kim med skolnamnet Bernhard är 25 år och kommer från de mellersta delarna av Malaysia. Familjen tillhör sedan en generation tillbaka en koloni som utvandrat från Kina. Fadern är affärsman och Bernhard har i flera år studerat ekonomi vid ett college. Men res- och äventyrlustan tog överhanden och Bernhard reste tvärs genom Asien till Holland.

— Jag reste mycket säger Bernhard. Till USA, Canada och jag beslöt att även se mig omkring i de skandinaviska länderna.

Sången på torget

— Efter två dagar i Köpenhamn kom jag till Stockholm och som alla andra turister rörde jag mig omkring på Hötorgscity och Sergels Torg. Plötsligt hörde jag sång som bröt igenom trafikbullret. Och om de skandinaviska länderna tedde sig exotiska för mig vet jag inte vad jag skall kalla ungdomarna som stod mitt i folksamlingen och sjöng mycket livfullt.

— Det var mitt första möte med levande religion, berättar Bernhard. Liksom många unga i sydostasien hade han fått en västerländsk uppfostran och bekände sig stolt till tron att religion, som i Malaysia representeras av buden ur åldriga buddismen, var ett passerat stadium för varje upplyst och modernt tänkande människa.

— Jag blev stående mitt på torget tills några av ungdomarna, som upptäckt min förvåning, gick fram och började samtala med mig.

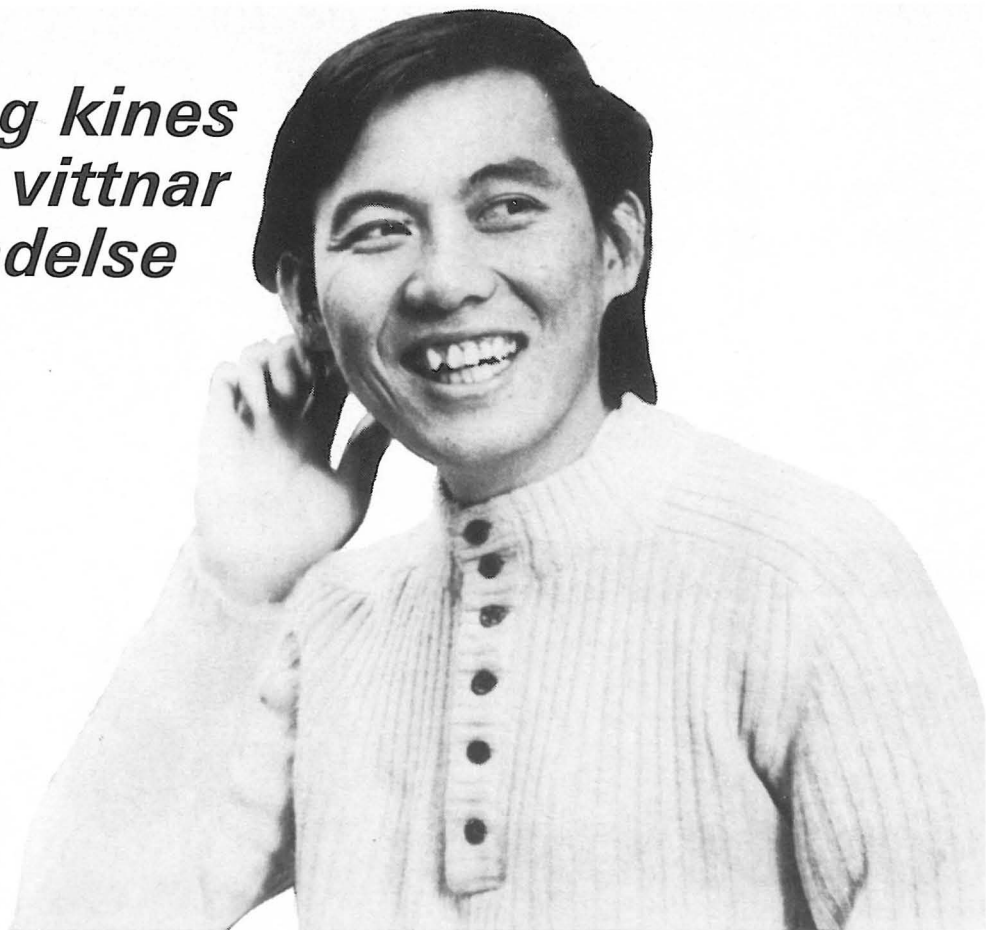
— jag vet inte om det var deras envishet eller vänlighet som gjorde att jag följde med gruppen till Gamla Bro. De berättade om arbetet, om sin tro på Kristus och jag som inte visste mer om Kristus än om Konfusius. Båda tillhörde historien tyckte jag.

I Stockholm bodde jag på ett större hotell men beslöt jag i alla fall att flytta in på Vandrarnhemmet Gamla Bro så länge jag var kvar i stan. Det var i augusti 74.

— Andra eller tredje dagen på Gamla Bro hade jag ett långt samtal med Majken. Hon berättade att Jesus lever idag. Att Han vill förvandla och använda oss nu.

— På kvällen var det möte och jag följde något motvilligt med ner till lokalen. Där fortsatte undervisningen på samma tema.

— Nu efteråt tror jag faktiskt att det var handklappningen och sången som gjorde det största intrycket på mig. Glädjen engage-

— Gemenskapen har gett mig en ny karaktär

Text o foto: Lars Andersson

manget vittnade om att det måste finnas en källa av liv. Genom handklappningen fick även jag som var en mycket långväga resenär delta i gudstjänsten, Klappa i händerna kan ju vem som helst så i det fallet behöver ingen känna sig utanför. Dagarna gick och jag kunde inte undgå att se det arbete ungdomarna utförde i sitt hus. Under måltiderna samtalade de om församlingens inre liv och om olika uppgifter, informerade öppet om allt. På femte dygnet kom Kjell Roos och frågade om jag inte ville gå med ner på 12 bönen och om jag ville be. Jag följde med.

Ett steg för livet

Det var så jag kom till tro på Jesus och så

förändrades mitt liv. — Min semester led mot sitt slut och jag började fundera över framtiden. — Jag sade till mig själv att om de här ungdomarna, från så många olika länder, kunde känna glädje och gemenskap i arbetet för Jesus varför skulle inte jag kunna känna lika dant. Min tillvaro i Holland var trist och intetsägande. Nattklubbs- och restaurangmiljön i Chinatown. Det var verkligen inget att förlora. Så jag stannade. En sak till: jag hade upptäckt bibeln. En dag när jag flera gånger läst igenom Johannes 14 bestämde jag mig definitivt att stanna för att studera denna bok och då visste jag att det var ett steg för livet.

Arbete har aldrig saknats på Johannelund

Det sanna vinträdet

□ I Joh. 15:1 säger Jesus: "Jag är det sanna vinträdet". När Jesus säger det, jämför han sig själv med ett annat vinträd, som inte var äkta. Vi kan läsa om det i bibeln.

"Ett vinträd flyttade du från Egypten, du förjagade hedningarna och planterade det.

Du röjde rum för det, och det slog rötter och uppfyllde landet.

Bergen blevo betäckta av dess skugga och Guds cedrar av dess rankor; det utbredde sina revor ända till havet och sina telningar intill floden." Ps. 80:9—12.

"Jag hade ju planterat dig som ett ädelt vinträd av alltigenom äkta art; huru har du då kunnat förvandlas för mig till vilda rankor av ett främmande vinträd." Jer. 2:21.

"Israel var ett frodigt vinträd, som satte frukt. Men ju mer frukt han fick, dess flera altaren gjorde han åt sig; ju bättre det gick hans land, dess präktigare stoder reste han." Hos. 10:1.

Det andra vinträdet var Israels barn. Gud ledde dem ut ur Egypten och in i landet. Han gav dem all välsignelse, men de vände sig bort ifrån Gud och de tänkte bara på sig själva. När sedan Gud kom för att hämta frukt, fick han bara vilddruvor.

"Jag vill sjunga om min vän, min väns sång om hans vingård på en bördig bergskulle.

Och han hackade upp den och rensade den från stenar och planterade där ädla vinträd; han byggde ett vaktorn därinne, han högg ock ut ett presskar däri. Så väntade han, att den skulle bära äkta druvor, men den bar vilddruvor." Jes. 5:1—2.

Vi är såsom Israels folk. Vi tänker bara

på oss själva varje stund. Vi tänker aldrig på andra. Vi planerar för morgondagen och enbart för oss själva. Vi kan lära oss en läxa av Israels historia, för vi är precis likadana. Paulus upptäckte detta, då han betraktade sig själv.

"Ty jag vet, att i mig, det är mitt kött, bor icke något gott; viljan är väl tillstådes hos mig, men att göra det goda förmår jag icke." Rom. 7:18.

Vad var det? Det var köttets gärningar. Vi kan läsa om det i Gal. 5:19—21.

"Men köttets gärningar äro uppenbara: de äro otukt, orenhet, lösaktighet, avgudadyrkan, trolldom, ovänskap, kiv, avund, vrede, genstridighet, tvedräkt, partisöndring, missunnsamhet, mord, dryckenskap, vilt leverne och annat sådant, varom jag säger eder i förväg, såsom jag redan förut har sagt att de som göra sådant, de skola icke få Guds rike till arvedel."

Vi måste verkligen tacka Gud för att han älskar oss så mycket, att han sände sin egen Son Jesus Kristus för att frälsa oss.

Jesus ser på oss och säger: "Jag är det sanna vinträdet". Det är verkligen glada nyheter för oss, därför att vi kan inte vara vinträdet. Det kan bara Jesus. Om vi överlämnar oss till honom kan vi dock säga som Paulus:

"Vi veta ju detta, att vår gamla människa har blivit korsfäst med honom, för att syndakroppen skall göras om intet, så att vi icke mer tjäna synden." Rom. 6:6.

"Så haven och I, mina bröder, genom Kristi kropp blivit dödade från lagen för att

tillhöra en annan, nämligen honom som har uppstått från de döda, på det att vi må bära frukt åt Gud." Rom. 7:4. Det är Andens frukt.

"Andens frukt åter är kärlek, glädje, frid, tålmod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet. Mot sådant är icke lagen." Gal. 5:22—23.

Eftersom vi inte kan vara vinträdet själva, vad kan vi vara då? Vi kan vara grenar för Jesus och bära frukt, så att andra också kan bli välsignade. Jesus vill därför hjälpa oss. Han säger i Upp. 3:8:

"Se, jag har låtit dig finna en öppen dörr, som ingen kan tillsluta. Ty väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt ord och har icke förnekat mitt namn."

Jesus har lämnat en öppen dörr för oss. En öppen dörr, det betyder att den inte är stängd. Det betyder att Jesus alltid är vaken. Det är dock inte vi. Gud vill hjälpa oss, och han försäkrar att han skall föra oss nära honom. Det första steget är att vi får lyssna till Guds ord. Det viktigaste är att vi då är ett steg närmare Guds rike. När vi är födda börjar vi leva, därför att livet i Kristus har inget slut. Guds liv är evigt och det livet tillhör Gud.

Min vän, när skall du ta ditt andra steg och överlämna ditt liv åt Jesus? Han vill hjälpa dig. När skall du ta ditt tredje steg? Han vill hjälpa dig då också. Han har sagt att om vi frågar efter honom först, så tar han hand om oss.

BERNHARD PHUA

och Gamla Bro. Ibland undrar man om det inte blir för mycket med alla sena möteskvällar och långa arbetsdagar. Men den friheten finns för vem som vill, att ta ut en extra sov-morgon.

Hushållet är stort, fastigheterna skall skötas, de olika grenarna av Pilgrimstjänst måste göras frukt- och inkomstbringande. Några ekonomiska garantier utöver det som kommer in på den egna produktionen finns inte. Och det är alla medvetna om. Här någonstans finner vi Bernhard i vardagen. Han har erfarenhet från kök så oftast hjälper han till där. Men lika ofta är han med på den pappersinsamling som omfattar allt större områden i Bromma. Så fungerar Gamla Bro idag. Det drivs och hålls flytande genom människor som funnit arbetet så angeläget att de givit sitt liv för det genom att svara ja på en högst personlig kallelse att följa Jesus.

— Men livet på Johannelund är väl inte bara arbete och möten, Bernhard?

— Nej, jag läser mycket. Eller rättare studerar. Varje gång jag tar fram bibeln finner jag nya intressanta ting.

— Förstår du den förkunnelse som förs fram i församlingen?

— Varje möte får vi tolkat till engelska. Och det är ju undervisningen som ligger till grund för mina egna studier.

— Mesta delen av min fritid tillbringar jag på rummet för att läsa. Tycker att jag slarvat bort så många år av mitt liv på nonsens.

— Vad heter din senast lästa bok?

— Against the tide (Orubblig tro) av Wathcman Nee.

— Har du läst flera böcker av Nee?

— Ja, Ett rikt kristet liv och Älska inte världen.

— Tror du att du som själv är kines bättre kan tillgodogöra dig Nees rika förkunnelse och tankar?

— Han är en stor broder i Herren. Det som är typiska drag kommer fram, enkelhet, grundlighet och uthållighet. Men jag tror att alla som skall bli missionärer eller evangelister skall läsa hans skrifter och ta exempel ur hans liv.

— Varför?

Forts. sid. 15

En utmaning

Gamla Bro är en utmaning mot trasket. Skall resultaten bli verkliga och bestående, krävs det ständig bön för alla som arbetar där. Arne lmsen väddar om förbön i kampen om de förlorade och utslagna.

Bed för gatumissionen!

och de ungdomar som för närvarande är engagerade i den angelägna verksamhetsgrenen.

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro 44 10 05-6

ordet och vår tro

Vem var Melki-Sedek?

Fråga: Vem var Melki-Sedek?

G. Nyström

Svar: Melki-Sedek möter vi i Gen 14:17–24, där det berättas hur Melki-Sedek möter Abraham i Svedalen = Kongsdalen. Konungen i Salem, Melki-Sedek, bar ut bröd och vin, denne var också *präst åt Gud den Högste*. Han välsignar Abraham, som ger konung Melki-Sedek tionde av allt.

Hebreerbrevets författare tar upp detta i sin undervisning, när han förklarar Kristus, såsom överstepräst.

Melki-Sedek betyder först och främst "rättfärdighetens konung", men därjämte "Salems konung", det är "fridens konung". Han står där utan fader, utan moder och utan släktledning, utan begynnelse på sina dagar och utan ände på sitt liv och *likställes med Guds Son* — denne förblir en präst för beständigt, enligt Ps. 110:4.

Melki-Sedek var alltså både präst och konung, och detta i Salem (= Jerusalem). Melki-Sedek var ingen vanlig människa

utan en *uppenbarelse av Gud*. Att Melki-Sedek framträder just i samband med Abraham är intressant. Abraham, den ringare, ger tionde av allt åt Melki-Sedek som ger Abraham sin välsignelse. I Abrahams länd finns Levi, som är stamfader för det levitiska prästadömet. Så får alltså Levi som tar tionde av sina bröder, *ge tionde* till en som är präst åt Gud den Högste, genom Abraham.

Detta innebär att vara präst efter Melki-Sedeks sätt står högre, ty det är evigt. Ingen begynnelse eller ände. I det levitiska prästadömet måste ny överstepräst tillsättas därför att den före avled. Att vara präst efter Melki-Sedek sätt innebär, att det alltid finns bara en överstepräst, nämligen Jesus Kristus.

GUNNO ANDERZON svarar på bibelfrågor. Välkommen med dina frågor till Ordet och vår tro, Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma 12.

Fanatismen... forts. fr. sid. 10

Inga nyheter för Dagen

rade sig plötsligt ytterligare sju civilklädda poliser, som dittills stått gömda bakom de andra, tätt tryckta mot väggen. Med order att undersöka om församlingshemmet dolde några utlänningar, spred man sig i hela huset. Man tog sig in i ungdomarnas privata bostäder, väckte både pojkar och flickor, hotade med att slå in dörren om man inte släppte in dem i deras privata hem, kom fram till sängarna där de låg och började ställa intrikata frågor om vad de hette, deras lön, hur länge de skulle stanna och vad de gjorde.

De nio starka poliserna hade även blivit beordrade att åka ut till Johannelund, där det bodde ett 40-tal människor, av vilka ett 15-tal var barn i förskoleåldern. Efter stormningen av Gamla Bro utgick dock kontraorder och polisstyrkan återvände till basen.

— Vad var osaken till att nio poliser beordrades till församlingshemmet Gamla Bro? Hade det samband med artikeln? Var

det ingen som tänkte på att aktionen kunde åstadkomma psykiska skadeverkningar på barn och ungdom? Visserligen berörde detta bara en liten minoritet. Men i morgon kan det gälla en stor grupp.

Så kom TV-programmet *Mot väggen*. Arne Imsen satt som åhörare i en kyrka i Stockholm, då en av paneldeltagarna i TV-programmet kom fram till honom och sade, att om någon dag skulle Maranata avslöjas inför hela svenska folket. I en traktat som delats ut utanför kyrkorna förekom en del uttryck, som skulle ligga till grund för avslöjandet. Arne Imsen förklarade dock att traktaten inte var utgiven av Maranataförsamlingen utan av en enskild medlem, varför traktaten bara kunde betraktas som ett inlägg och en utgångspunkt för ett vidare samtal i vissa väsentliga frågor.

— I 15 år har vi givit ut tidningen *Midnattsropet*, där var och en kan läsa vad vi står för. Men inte en rad ur tidningen skulle

vara orsak till ett samtal omkring vår teologi eller våra verksamhetsformer, utan en traktat, som man inte ens tagit sig tid att undersöka närmare. Aktionen i TV var alltså planerad, så att den som angreps inte skulle kunna gå i svaromål. Så kan man alltså använda sig av massmedia och styra människors uppfattning genom att undanhålla väsentliga fakta och portionera ut information som man finner lämplig för sina avsikter.

Tidningen *Dagens policy* är även ganska intressant, därigenom att den under alla år genomfört en konsekvent annonsblockad mot Maranata. Detta avsteg från de demokratiska grundprinciperna, har motiverats av att Maranata kritiserat pingströrelsen.

— Det är en underlig slutsats. Det skulle vara jämförbart med att alla som inte tycker om *Dagens Nyheter* och folkpartiet inte skulle få annonsera i *Dagens Nyheter*. Skulle vi använda de metoderna, vart tar då demokratin vägen? Man stryper då en minoritets möjlighet att tala, bara för att den har en avvikande åsikt. Om nu detta hänt oss, skall vi då bara tåga stilla? Aktionen utanför kyrkorna har framtingats av de rådande omständigheterna kring yttrandefriheten.

Dagens tystnad om Gamla Bro är också anmärkningsvärd. Trots att Gamla Bro tidigare varit ökad över hela världen såsom ett fruktansvärt knarknäste men plötsligt förvandlats till ett församlingshem, nämndes aldrig invigningen i *Dagen*.

— Att de som förr fick sin första tripp på Gamla Bro nu var med om att göra i ordning huset till evangelii tjänst ansågs inte vara av något som helst nyhetsvärde för *Dagen*. När vi plötsligt påstods vara samhällsfientliga och hätska finner dock *Dagen* det vara en stor nyhet, som måste förmedlas.

Det var i en artikel benämnd *Väld mot kyrkor*, som Maranatas aktion utanför kyrkorna nämndes i *Dagen* tillsammans med ett våldsdåd i Tomelilla och Guds Barns verksamhet.

— Det är fullständigt ointressanta händelser det handlar om. Det är i stället en annan sak man vill åstadkomma. Genom att koppla samman ett ligistdåd med vår aktion har man sökt skapa en identitet mellan ligistdådet, Guds Barn och vår aktion. Kom ihåg, att det inte bara är *Aftonbladet* eller TV som handlar på så sätt längre utan den kristna rikstidningen *Dagen*.

Hur skall man då bedöma aktionerna utanför kyrkorna? Arne Imsen menade att man måste se händelserna utifrån fem punkter: 1. Motivet, 2. Budskapet 3. Budbäraren 4. Metoden och 5. Publiken.

— Vad *motivet* beträffar anser jag det vara oantastligt. De människor som valt att använda metoden har inte varit ute i illasinnade avsikter.

— Beträffande *budskapet* får vi tillämpa den regeln att pröva allt och behålla det goda. Är budskapet som vi möter utanför kyrkdörrarna gott, kommer ju inte det att förtrycka något som förmedlats inne i kyr-

kan från talarstolen.

— I fråga om *budbärarna* är de inga änglar utan människor av kött och blod. De har dock handlat utifrån sina egna förutsättningar, efter vad de tror vara riktigt och med en inneboende längtan efter att tjäna Gud.

— Vad *metoden* beträffar måste man bestämma sig om den är inomkyrklig, utomparlamentarisk eller utomkristlig. Man kan göra utomkyrkliga ting som är inomkristliga och göra inomkyrkliga ting som är utomkristliga. Metoden är naturligtvis utomkyrklig, men frågan är om den är legal. Det var inte alls länge sedan Stanley Sjöberg använde den utanför en samlingssal, där en annan re-

ligiös rörelse, Trancendental Meditation, hade sin sammankomst. Då mötesdeltagarna kom ut från mötet fick de var och en med sig ett flygblad, som enligt Dagen innehöll kompletterande informationer. Man frågar sig då, när metoden är felaktig och när den är rätt. Är den felaktig bara när Maranata använder den?

— Det är inget fel med motivet, budskapet, budbäraren eller metoden, det kanske är *publiken*, som just p g a bearbetningen och styrningen blivit fyllda med förutfattade meningar och hamnat i motaggressioner. Vi kan dock inte spekulera i effekter, om vi blir accepterade eller belackade. Vi har en historisk uppgift, som det är mycket angeläget att fullborda.

Det är dock inte bara utanför kyrkorna man delat ut traktater. I Midnattsropet fanns i våras en artikel om vad som utspelades framför ett nöjesetablissemang i Stockholm, sedan man delat ut traktater vid ingången. Vi citerar från Midnattsropet.

— Vaktmästarnas agerande blev allt besynnerligare. Man slogs, sparkades och utdelade blåmärken. Man rev sönder kläder och tillhörigheter och stacks med vassa föremål. Och man hotade.

Då ungdomarna kom till kyrkorna och började dela ut traktater möttes man av liknande reaktioner. Man fräste och spottade, slet och rev i kläderna, ryckte av dem buntarna av traktater, slet sönder traktaterna och kastade dem på marken, hotade och bad. Och när det inte hjälpte skyndade en av pastorererna till och offentligen överlämnade några av traktatutdelarna ett antal gånger åt "satan till köttets fördärv" under handpåläggning och citerande bibeln. Man kan undra var fanatismen låg?

— Det är tre ting, som alltid är faran för den andliga verksamheten och som vi måste se upp med, sade Arne Imsen till slut. Det är för det första *förfiningen*. Vi har blivit så fina att vi kultiverat bort själva livet. Vi går i vår monotonalunk till gudstjänstlokalen och tycker att vi uppfyllt all rättfärdighet, när vi gjort det. I verkligheten är det en dödens vandring på kollisionskurs. Gud hjälpe oss att vi då inte är så religiöst kultiverade att vi inte gör allt vad vi kan för att varna andra för faran.

— Så har vi *specialiseringen*. Vi har sångare, pastorer och kollektörer. Vi har regissörer och program, men under tiden vi håller på, dör människor p g a brist på andlig näring. Låt oss se till att vi kommer in i det allmänna prästadömet funktion, och att allesammans blir bärare av andliga gåvor.

— Och till sist är det *systematiseringen*. Då vi gjort vissa andliga upplevelser, vill vi gärna låsa fast detta i system, som inte får rubbas eller förstöras. Vi tror att om systemet blir förstört, så går hela gudslivet förlorat. Det vore i stället en välgärning, om vi slet sönder systemet, så att vi sedan stod utan yttre stabil trygghet. Då hade vi inget system att luta oss emot, endast Jesus Kristus. □

GEMENSKAPEN... forts. fr. sid. 13

— Därför att han liksom apostlarna har lidit för församlingen. Lidit och bevarat glädjen i Jesus.

Gemenskapen

— Jag har upplevt tiden här på Johannelund som en skola, fortsätter Bernhard. Själva gemenskapen har byggt upp och förändrat min karaktär. Jag har lärt mig umgås med och även tala *till* folket.

— Därför är husmötena som vi har så viktiga för där handlar det om gemenskap. Det tycker nog alla, för det är rena tävlan om att få hjälpa till att förbereda husmötena med dukning eller att laga till något gott. I dessa mindre möten kan vi ta upp problemen öppet och lösa dem tillsammans. Man behöver inte bära bördan ensam.

— Har din familj i Malaysia fått vetskap om din omvändelse?

— Ja, jag har skrivit att jag funnit mening med mitt liv. Och de är glada att jag är glad. Förut levde jag bara för pengar och bra arbete så jag tror inte att de riktigt förstår hur allvarligt och rikt livet med Jesus är.

— Hur skall vi kunna övertyga dina vänner om detta?

— Vi måste utgå ifrån centrum. Att det finns en levande Gud som det står beskrivet i Johannes evangelium 1.

— Jesus sade att han är vägen, sanningen och livet. Men människor idag är så materialistiska. Även hemma i Malaysia. Man jagar bara för att få det bättre och tror inte på ett liv efter detta. Därför måste vi säga att Jesus inte bara dog för oss, utan att han också garanterar att det finns ett evigt liv genom att återvända från döden. Det är fantastiskt!

Bernhard talar lugnt och mycket övertygande med "kinesisk visdom" om den största fråga mänskligheten har att ta ställning till.

— Hur ser du på din framtid?

Bäst i pingis

— Jag tror den blir stormig. Tiden får visa om grunden håller. Man kan inte ge sig ut i stormen med en trasig båt. Den går under. Men om alla läckor tätas så bär den över alla vatten. Just nu vill jag inget hellre än att stanna i församlingen för att studera och på så sätt få en *hel* Kristus och bli en *hel* personlighet i Honom.

— Du talar kinesiska. Har du möjlighet att resa till dagens Kina?

— Mao har sagt välkommen, sägs det, men jag tror det blir svårt att återvända därifrån, slutar Bernhard.

Därmed sätter vi punkt för det här samtalet. Men vi hoppas kunna följa inte bara Bernhard utan även de andra utländska bröderna vi mött och kommer att möta här i midnattsropet. Vi kanske skall tillägga att idag är det måndag och de flesta verksamhetsgrenar går på sparlåga. Personligen misstänker jag att Bernhard tar ett parti pingis. Han slår faktiskt oss allihop i den grenen. □

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med ett 16-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jällker, Björn Blåhammar, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, /Kvartal 12:—, Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 1236, 161 12 Bromma
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingshem

Missionsvägen 24, Bromma
Postadress: Box 1236
161 12 Bromma
Tel 08/80 38 81

GAMLA BRO, servering, vandrarhem

KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...

Tel. 08/20 92 96
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen/Egnelliska
Stockholm 1975

Påsk 75 konferens

Välkommen till **BROSALEN**, Gamla Brog. 27 T-centralen

Skärtorsdagen

19.30 Getsemanestund

Långfredagen

11.00 Arne Imsen predikar

18.00 Frälsningsmöte

Påskafton

16.00 Informationsmöte

19.30 Befrielsemöte

Påskdagen

11.00 Arne Imsen predikar

16.00 Sergelarkaden

18.00 Jubel- och uppståndelsemöte

Annandag Påsk

11.00 Guds Ord predikas

18.00 Väckelsemöte

ARNE IMSEN, Yngve Stenfelt, Kenneth Karlsson, Axel R. Olsson, Folke Jakobsson, Per Arne Imsen, Gunno Anderzon, Karl-Georg Rognstad tills. med sångarna och vänner från när och fjärran. Christina Imsen, Kickan Sundström, Ulla Christenssen sjunger under konferensen.

Hela huset Gamla Bro står till förfogande — med resandevåning, matsalar mitt i Stockholms city. Välkommen!

För information, logi m. m. ring 08/23 52 30 (eller skriv till Maranataförsamlingen, Box 344, 101 24 Sthlm 1).

SKOLUNGDOMSVECKA PÅ GAMLA BRO

UNGDOMAR I HELA NORDEN, vi samlas till skolungdomsvecka i Stockholm igen! En laddad vecka med

- spännande bibelstudier
- Påskhelgens möten
- gatuevangelisation
- utflykter

tillsammans med frälsta skolungdomar i din egen ålder.

FÖRÄLDRAR, låt era barn uppleva en vecka i bibelundervisningens och gemenskapens atmosfär!

För beställning och frågor ring eller skriv till oss: Skolungdomsveckan, Box 344, 101 24 Sthlm. Tel. 08/23 52 30.

Kontakta Viveca Jillker

MALM- KÖPING

Utanför lägret — en rörelse
mot centrum för urkristen ge-
menskap i vardagen
— dit måste vi

Malmköping 12—20 juli